

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/52/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200528
Dátum vydania rozhodnutia: 22.11.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8015200528.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: I.L. GROUP, spol. s r.o., so sídlom Kukorelliho 60, Humenné, IČO: 36 463 591, zastúpeného JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom, so sídlom Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/114887/2015/5057 zo dňa 13. marca 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/21/2015 - 52 zo dňa 26. februára 2016, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/21/2015 - 52 zo dňa 26. februára 2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/114887/2015/5057 zo dňa 13. marca 2015, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné č. 9710401/4697751/2014/3886/Mol zo dňa 20. októbra 2014. Týmto dodatočným platobným výmerom daňový úrad znížil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie december 2006 zo sumy 142.831,47 Eur na sumu 14.371,43 Eur. Správca dane odôvodnil uvedené rozhodnutie tým, že žalobca nesplnil podmienky na odpočet podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., pretože nepreukázal uskutočnenie zdaniteľných obchodov, predmetom ktorých bolo dodanie tovaru od spoločnosti STANDOm s.r.o. Kračúnovce.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že v predmetnej veci bolo rozsiahlym šetrením zo strany správcu dane preukázané, že ku skutočnej dodávke sušeného mlieka tak, ako ho deklaroval konateľ spoločnosti I.L. GROUP do ČR, ktorý tovar od spoločnosti STANDOm s.r.o. Kračúnovce nakúpil a

tento mal prepraviť deklarovaný prepravca E. K., k tomuto uskutočneniu zdaniteľného plnenia nedošlo. Žalobca aj podľa názoru súdu nepreukázal dodanie tovaru do ČR a preto správca dane správne posúdil dodanie tovaru ako dodanie v tuzemsku, pri ktorom mu vznikla daňová povinnosť. Správca dane vec posúdil ako dodanie tovaru v tuzemsku, pri ktorom vznikla daňová povinnosť žalobcovi, predtým ako tovar existoval, pretože len pri existujúcom tovare mohla v tuzemsku vzniknúť daňová povinnosť. Existencia tovaru bola jednoznačne preukázaná aj dokladmi, ktoré predložil žalobca, ako aj potvrdením konateľa spoločnosti STANDOM s.r.o. pána P. z jeho výpovedí. Čo sa týka prepravy sporného tovaru do ČR táto preprava deklarovaným prepravcom E. K. bola jednoznačne spochybnená a to jednak znaleckými posudkami č. 08/2009 a 09/2009, ktoré boli vypracované na pokyn orgánov činných v trestnom konaní poskytnuté ako dôkazy na základe vyžiadania správcou dane a o ktorých už súd vyššie konštatoval, že boli vykonané v súlade so zákonom, ako aj samotnou výpoveďou prepravcu. Správca dane tieto dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom v rámci daňovej kontroly správne. Preprava tovaru sušeného mlieka tak, ako to deklaroval žalobca v daňovom priznaní za december 2006 a následne aj v konaní počas daňovej kontroly bezpochyby preukázaná nebola, preto správca dane správne vyhodnotil aj uvedené skutočnosti, ktoré sa týkali prepravy deklarovaným prepravcom E. K. na základe faktúry č. 21/12/2006 zo dňa 21. decembra 2006 v sume 18.240 Sk, ktorú ako odpočítanie dane neuznal.

Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť dĺžky daňovej kontroly, ako aj jej prerušenia, nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie v danom prípade súd konštatoval, že skúmal predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí bol pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Práve v správnom súdnom dokazovaní zásadne nevykonáva, vykonáva len dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie dôkazy, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdneho konania, ktorý je stanovený v § 244 ods. 1 O.s.p.

Ohľadom námietky žalobcu, že v danom prípade bolo správcou dane porušené právo na vyrubenie dane resp. rozdielu dane v zmysle § 45 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. bol súd totožného názoru, aký vyslovil žalovaný v napadnutom rozhodnutí, pretože s poukazom na neplynutie lehôt z dôvodu prerušenia daňovej kontroly podľa § 25a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., ako aj neplynutie lehôt počas súdneho konania na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1S/90/2011 podľa § 246d Občianskeho súdneho poriadku bola zákonná lehota na vyrubenie dane dodržaná a aj súd je toho názoru, že správca dane postupoval pri uznaní a znížení nadmerného odpočtu na DPH za zdaňovacie obdobie december 2006 v prípade žalobcu správne a v súlade so zákonom.

K namietanému porušeniu práv žalobcu, resp. jeho ukrátenia na jeho právach vydaním rozhodnutia žalovaného podľa názoru súdu nedošlo, pretože daňové orgány obidvoch stupňov konali v súlade so zákonom. Žalobcove práva neboli ani obmedzené, ani porušené počas výkonu daňovej kontroly.

Senát krajského súdu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. preskúmal zákonnosť rozhodnutí daňových orgánov v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a jednohlasne dospel k záveru, že rozhodnutia daňových orgánov boli vydané v súlade so zákonom, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/21/2015-52 zo dňa 26. februára 2016 a zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100305/1/114887/2015/5057 zo dňa 13. marca 2015, ako aj dodatočný platobný výmer Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné č. 9710401/4697751/2014/3886/Mol zo dňa 20. októbra 2014 a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že v daňovom konaní došlo k vadám takého rozsahu a charakteru, ktorých dôsledkom je to, že napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nezákonný, nakoľko mal za to, že v konaní došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Taktiež súdu prvého stupňa vyčítal, že

napadnutý rozsudok nie je v súlade s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), z ktorého vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Ďalej uviedol, že požiadavky na spravodlivý proces nemôžu byť naplnené tým, že súd sa v rozsudku obmedzí len na stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí žalovaného bez toho, aby uviedol konkrétne skutočnosti, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili relevantné tvrdenia žalobcu uvedené v jeho žalobe. Mal za to, že takéto rozhodnutie je nezlučiteľné s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, avšak súd prvého stupňa v konaní takéto záruky nerešpektoval a podľa žalobcu sa s jeho argumentáciou vysporiadal len formálne. Súdu prvého stupňa ďalej vyčítal, že z odôvodnenia jeho rozsudku vyplýva, že len zrekapituloval závery žalovaného, aby ich potom bez bližšieho logického odôvodnenia prezentoval ako svoj záver. Namietal, že takýto postup nie je v súlade s príkazom na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko žalobcovi ako účastníkovi konania neponúka žiadne dôvody, aby zistil prečo jeho argumenty, ktoré vytvárajú výkladový rámec pre aplikáciu sporných ustanovení § 2, § 15 ods. 5 písm. e/, f/ a § 25a zákona č. 511/1992 Zb. neboli správne.

Zdôraznil, že v súdnom konaní bolo potrebné vysporiadať sa s námietkou žalobcu o zákonnosti prerušenia daňovej kontroly. Uviedol, že od odpovede na túto otázku záviselo nielen posúdenie dodržania lehoty na ukončenie daňovej kontroly, ale aj samotnej zákonnosti prvostupňového rozhodnutia. Tvrdil, že prerušenie kontroly je podmienené existenciou prekážok, pričom musí ísť o prekážky, ktoré správcovi dane dočasne bránia v konaní. Za tým účelom si obstaráť potrebné doklady pre rozhodnutie a v ňom vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Ďalej namietal, že na prerušenie kontroly neboli zákonné dôvody, čoho dôsledkom bolo prekročenie maximálnej dĺžky trvania daňovej kontroly, teda išlo o nezákonnú kontrolu a následne vydaný dodatočný platobný výmer bol rovnako nezákonný.

Zároveň dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/69-72/99 zo dňa 25. januára 2000, v ktorom vyslovil, že správca dane je samostatne kompetentný orgán vo veciach správy daní a v rámci nej aj k zhodnoteniu dôkazov, pričom neuznanie daňového dokladu nie je podmienené existenciou rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní a správca dane nie je závislý na zistení, či sa žalobca dopustil trestného činu. Dodal, že v danom prípade neboli splnené obligatórne podmienky pre prerušenie daňovej kontroly, nakoľko sa nejednalo ani o predbežnú otázku a ani o inú skutočnosť rozhodujúcu pre vydanie rozhodnutia, ale išlo o otázky a skutočnosti, ktorých riešenie prislúchalo výlučne správcovi dane. Rovnako tak poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽf/81/2008 zo dňa 9. októbra 2008, sp. zn. 5SŽf/5/2009 zo dňa 24. novembra 2009, sp. zn. 4SŽf/42/2012 zo dňa 18. júna 2013, ako aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 153/07 zo dňa 18. októbra 2007 a rozsudky Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7 Afs 55/2005 zo dňa 14. septembra 2006 a sp. zn. 2 Afs 24/2007 zo dňa 30. januára 2008.

Následne dňa 8. septembra 2016 bolo tunajšiemu súdu doručené podanie označené ako „Doplnenie odvolania žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. 2S/21/2015 z 26. februára 2016 o dôkazy“, v ktorom žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5S/20/2015 zo dňa 25. mája 2016, v ktorom tento riešil skutkovo a právne identický prípad žalobcu za zdaňovacie obdobie október 2006, pričom týmto rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. V tomto rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade správca dane nebol povinný prerušiť konanie, naopak nič mu nebránilo v konaní pokračovať, vykonávať dokazovanie a daňovú kontrolu riadne ukončiť. Rozhodnutím o prerušení konania nedošlo preto k prerušeniu plynutia lehôt, zákonná lehota na vykonanie daňovej kontroly nebola dodržaná a protokol správcu dane nadobudol povahu nezákonne získaného dôkazného prostriedku, ktorý v daňovom konaní nebolo možné použiť. Správca dane a žalovaný preto vec nesprávne právne posúdili, ak prerušenie daňového konania považovali za zákonný postup podľa § 25a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. Použitím nezákonne získaného dôkazného prostriedku a to protokolu z daňovej kontroly sa v konaní vyskytla taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a správcu dane. Súčasne poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-419/14 WebMindLicences Kft. zo dňa 17. decembra 2015, v ktorej predmetom prejudiciálneho konania boli okrem iných otázky práva na obhajobu

a použitie dôkazov získaných v trestnom konaní pre účely správy daní. V zmysle záverov plynúcich z cit. rozsudku Súdneho dvora EÚ dôkazy z konania trestnoprávnej povahy, na ktorých bolo založené rozhodnutie správcu dane, ako aj žalovaného bolo potrebné vylúčiť, nakoľko súd v správnom súdnictve nebol oprávnený preskúmať, či boli získané v rámci konania trestnoprávnej povahy v súlade s právom Únie.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 11. mája 2016 vyjadril žalovaný tak, že navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/21/2015 - 52 zo dňa 26. februára 2016 potvrdil. Uviedol, že považuje všetky námietky tohto odvolania, vrátane argumentov, ktoré žalobca uviedol, za nedôvodné. So záverom krajského súdu sa v plnej miere stotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, po posúdení relevantnosti odvolacích námietok, nedá rozhodnúť inak, a to aj s prihliadnutím na rešpektovanie zásady hospodárnosti konania, ako zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie pre závažné procesné pochybenie spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia.

Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že o.i. namietal skutočnosť, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal s otázkou posúdenia zákonnosti prerušenia daňovej kontroly, a to z pohľadu existencie dôvodov na takýto postup, ako aj skúmania, či bola zachovaná lehota na ukončenie daňovej kontroly.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu

uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“. (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010 a sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Vychádzajúc z uvedeného aj v správnom súdnictve nesporne obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo žalobcu, ako účastníka preskúmovacieho konania na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré bude odpovedať na jeho primárne námietky obsiahnuté v žalobe žalobcu voči napadnutému rozhodnutiu.

Zhora definovanému právu na riadne odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá, že krajský súd odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil v prevažnej miere na opise skutkového stavu, citovaní jednotlivých zákonných ustanovení - paragrafových znení - na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov a konštatovaní správnosti dôvodov preskúmvaneho rozhodnutia žalovaného, pričom vlastnému právnenému odôvodneniu záverov v napadnutom rozsudku venoval pozornosť v minimálnom rozsahu. Krajský súd opomenul dostatočne a presvedčivo sa vysporiadať s otázkou posúdenia zákonnosti prerušenia daňovej kontroly, a to z pohľadu existencie dôvodov na takýto postup, ako aj z pohľadu skúmania, či bola zachovaná lehota na ukončenie daňovej kontroly.

Ohľadom postupu súdu prvého stupňa, ktorý do odôvodnenia svojho rozsudku v prevažnej miere prevzal závery preskúmvaneho rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že v správnom súdnictve je (krajský) súd viazaný obsahom jednotlivých bodov žaloby a v odôvodnení rozhodnutia sa musí s nimi vypořiadat'. Len Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako odvolaciemu súdu v správnom súdnictve zákon umožňuje, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.); ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie (§ 250ja ods. 7 O.s.p.).

Citované zákonné ustanovenia sa na krajský súd ako súd prvého stupňa v správnom súdnictve nevzťahujú a nerešpektovaním platných princípov na riadne odôvodnenie rozhodnutia krajský súd v správnom súdnictve odníma účastníkovi možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (rozsudku krajského súdu), voči ktorému má právo podať opravný prostriedok (odvolanie).

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a zásad, súd v správnom súdnictve je oprávnený a povinný vysporiadať sa s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, ako aj námietkami

žalovaného uvedenými v jeho vyjadrení.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky musel konštatovať, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nie je súladné s § 157 ods. 2 O.s.p.

Ak teda v posudzovanej veci podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu v žalobe a prečo považuje námietky žalobcu za neopodstatnené, postupoval krajský súd nedôsledne, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), v ktorom krajský súd po opätovnom vysporiadaní sa s námietkami žalobcu znova vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite (teda dostatočne konkrétne) odôvodní tak, aby ústavnému právu na spravodlivé súdne konanie bolo urobené zadosť.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p.).

Podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.